

ТЪКАЧКА И ОРАЧЪ.

(Народна приказка)

Това било преди много години. Всеблагият Богъ, преобразенъ на старецъ, често ходѣлъ между хората, за да види, какво вършатъ и да ги поучава.

Въ едно село Бѣлобрадиятъ Старецъ видѣлъ, че една жена тъче на ржченъ станъ платно, за да облѣче децата си.

Съ дѣсната си ржка жената прокарвала совалката между нишките — отъ дѣсно къмъ лѣво и, когато совалката излизала отъ лѣвата ѝ страна, — съ лѣвата си ржка тя подръпвала съ замахъ ваталитъ, за да удари тъканята. После се пресѣгала, поемала наново совалката и пакъ съ дѣсната ржка, макаръ и совалката да била отъ лѣво, тя я прокарвала наново между нишките отъ лѣво къмъ дѣсно, като пакъ съ лѣвата ржка подръпвала съ замахъ ваталитъ. Гледалъ Дѣдо Господъ тая неспрѣжна работа и казалъ на жената:

— Дъще, защо не прокарвашъ совалката съ дветѣ ржце?

— Какъ, дѣдо? — попитала жената.

— Много лесно, дъще! — отговорилъ дѣдо Господъ. — Когато совалката е отъ дѣсно, ти я прокарвай съ дѣсната ржка и дръпвай ваталитъ съ лѣвата; а когато е отъ лѣво, — не пресѣгай пакъ съ дѣсната, а си послужи съ лѣвата ржка, пъкъ ваталитъ дръпвай съ дѣсната. Така ще работишъ по-бързо и нѣма да се уморявашъ.

Благиятъ Богъ отминалъ жената и отишелъ на полето. Видѣлъ орачъ, че оре нивата си. Орѣлъ той отъ изтокъ къмъ западъ, но когато идвалъ на западния край, поемалъ съ ржце оралото, подкарвалъ воловетъ и се връщалъ пакъ на източната страна, за да започне нова бразда.

Гледалъ Дѣдо Господъ, гледалъ, па рекълъ на орача:

— Синко, не е ли по-добре, когато дойдешъ до единия край на нивата, да не пренасяшъ оралото пакъ на другия, а само да го обърнешъ и пакъ да орешъ? Така нѣма да губишъ време.

Казалъ това и Си заминалъ.

Минало година. Дѣдо Господъ, преобразенъ на другъ старецъ, пакъ миналъ край тъкачката и видѣлъ, че тя прокарва совалката между нишките съ лѣвата и дѣсната ржка. Тя работила и пѣяла, защото ткането ѝ напредвало.

— Кой те научи да работишъ така бързо и хубаво, дъще?

— Кой ме научи ли? Сама се научихъ! — отговорила тросната жената.

Огорчилъ се дѣдо Господъ отъ грубия отговоръ на непризнателната жена и рекълъ:

— Нека Богъ да ти даде, дъще моя, година да тъчешъ, но подъ мишница да го носишъ! — казалъ Богъ това и трѣгналъ за къмъ полето.

Гледа Той ланилния орачъ да при тлѣстата земя съ кованъ палешникъ и оре така, че при всѣко обръщане на здравитъ си волове, прави бразди напредъ и назадъ. Оре орачътъ, усмихва се самодоволно и весело подсвирква.

— Добъръ ти день, синко! — рекълъ му Старецътъ.

— Далъ Богъ добро, старче! — отвърналъ засмѣниятъ орачъ.

— Кой те научи да орешъ така, синко?

— Кой ли? Дѣдо Господъ, добрий старче! — отговорилъ признателно трудолюбивиятъ орачъ.

— Нека Дѣдо Господъ да те благослови, синко, — день да орешъ,